

فاطمه خادم شیرازی

کارشناس مسائل بین‌الملل

انتخابات ۲۰ آبان عراق در شرایطی برگزار می‌شود که سه سطح رقابت درهم تنیده‌اند؛ بازاریابی سیاسی میان جناح‌های شیعه، بازتنظیم رابطه بغداد و اربیل در مناطق مورد منازعه و کشمکش میان حضور نظامی آمریکا، فشارهای ایران و محاسبات امنیتی و اقتصادی ترکیه. نتیجه‌رای‌گیری فقط تعداد کرسی‌ها را تعیین نمی‌کند، بلکه مسیر قدرت امنیتی، قیمت توافق‌های پشت پرده و سرعت اصلاحات نهادی آینده را مشخص می‌سازد. در محور شیعه، دولت فعلی از چارچوب هماهنگی برخاسته، اما این چارچوب نقش‌ساز است. صدر پس از دوره تنش‌های ۲۰۲۱ تا ۲۰۲۲، با عقب‌نشینی تاکتیکی نشان داد که نفوذ اجتماعی و اقتصادی خود را حفظ کرده‌است. حتی اگر حضور مستقیم محدود داشته باشد، تأثیر او بر چینش کابینه و سهمیه‌ها محسوس خواهد بود. نادیده‌گرفتن خط قرمزهای صدر خطر بن‌بست‌های پارلمانی و اعتراضات مردمی را افزایش می‌دهد. رویکرد او بر استقلال تصمیم‌گیری عراقی، مبارزه با فساد و مخالفت با مداخله خارجی تأکید دارد و می‌تواند شور انتخاباتی در مناطق شیعی را تقویت کند. در محور کردها، شکاف میان حزب دموکرات کردستان و اتحادیه میهنی کردستان همچنان تعیین‌کننده است. اختلاف بر سر نحوه توزیع درآمدها، امنیت کرکوک و بازگشایی صادرات نفت از مسیر جیحان پابرجا مانده است. ترکیه روابط نزدیک‌تری با حزب دموکرات دارد و به‌طور همزمان درگیر پرونده پ. ک. ک در اقلیم است. بغداد برای کنترل تعارض‌ها، طرح تشکیل تیپ‌های مشترک در مناطق مورد منازعه را پیش می‌برد تا قدرت حشد و پیش‌مرگه را متعادل کند. تفاهم میان حزب دموکرات و اتحادیه میهنی می‌تواند وزن آنها را در مذاکرات پس از انتخابات بالا ببرد، اما در صورت ادامه اختلاف، نقش کردها در تشکیل دولت ضعیف‌تر خواهد شد. در جبهه سنی، پیامدهای اختلافات حقوقی و سیاسی پیرامون محمد الحلووسی باعث تجزیه بلوک‌های بزرگ به ائتلاف‌های کوچک‌تر شده است. این پراکندگی قدرت محلی را افزایش می‌دهد اما توان چانه‌زنی در سطح ملی برای جذب بودجه و بازسازی را کاهش می‌دهد. نفوذ نرم ترکیه در موصل و نینوا و نیز حمایت کشورهای خلیج فارس مسیر رقابت را شکل می‌دهد. هر گروهی که برنامه خدمات ملموس برای مناطق آسیب‌دیده را داعش عرضه کند، می‌تواند اعتماد رأی‌دهندگان را جلب کند و مشارکت را افزایش دهد.

مسائل نظامی و امنیتی در انتخابات سه لایه دارند: مقابله با بقایای داعش در مناطق شمالی، تنظیم فرماندهی بین ارتش و یگان‌های حشد در شهرهای مختلط، و عملیات ترکیه علیه پ. ک. ک. در مناطق دهوک و قندیل. شدت گرفتن عملیات ترکیه یا پاسخ پ. ک. ک می‌تواند مشارکت مردم در اقلیم را کاهش دهد. همچنین استفاده تبلیغاتی از گشت‌های مشترک ارتش و پیش‌مرگه ممکن است باعث نگرانی‌های محلی شود. نقش آمریکا بر ادامه یا تغییر چارچوب حضور نظامی و نیز حملات پهبادی متمرکز است. پس از انتخابات، مذاکرات بغداد و واشینگتن وابسته به ترکیب کرسی‌هاست. دولت نزدیک به چارچوب هماهنگی خواهان حفظ حضور محدود آمریکا برای مقابله با تروریسم خواهد بود، ولی همزمان تحت فشار جناح‌های وابسته به متحدان برای تعیین زمان خروج قرار می‌گیرد. در مقابل، حضور بیشتر نیروهای میانه‌رو و ملی‌گرا می‌تواند مسیر کاهش نمادین نیروها را بدون ایجاد خلأ امنیتی هموار کند. آمریکا در حوزه مالی نیز از ابزار کنترل دلار و انرژی برای تأثیرگذاری بر دولت استفاده می‌کند، که بر نرخ ارز و تورم اثر مستقیم دارد و متغیری انتخاباتی محسوب می‌شود. ترکیه نقش امنیتی و اقتصادی را همزمان دنبال می‌کند. از یک سو در شمال عراق به ایجاد کمربند امنیتی علیه پ. ک. ک می‌اندیشد، و از سوی دیگر به احیای صادرات نفت و رونق تجارت مرزی چشم دارد. ترکیه خواهان دولتی است که بتواند تضمین عملیات علیه پ. ک. ک، آغاز دوباره صادرات نفت اقلیم و اجرای پروژه‌های ترانزیتی را بدهد. نزدیکی حزب دموکرات به ترکیه به آنکارا مزیت می‌دهد، ولی در صورت تشدید اختلافات کردی، ترکیه در مداخله خود محتاط‌تر عمل خواهد کرد.

میزان مشارکت رأی‌دهندگان تحت تأثیر اعتراضات تشرین و بی‌اعتمادی به نظام سهمیه‌ای است. قانون انتخابات جدید فرصت بیشتری برای چهره‌های محلی فراهم کرده اما پراکندگی سیاسی را نیز زیاد کرده است. اگر کارزارها نتوانند برنامه ملموس برای نیاز مردم ارائه کنند، مشارکت پایین و مشروعیت دولت آینده شکننده خواهد بود. برعکس، هر ائتلافی که وعده خدمات صادقانه و شفافیت مالی دهد، می‌تواند روایت غالب پس از انتخابات را در دست بگیرد. سناریوی اول پس از رأی‌گیری، تداوم اکثریت چارچوب هماهنگی است؛ نتیجه آن ثبات نسبی همراه با کندی اصلاحات و چالش در رابطه با آمریکا خواهد بود. سناریوی دوم، شکل‌گیری ائتلاف میانه‌رو با حضور بخشی از شیعیان، کردها و نیروهای سنی خدمات‌محور است؛ این مسیر می‌تواند به توافق مرحله‌ای با واشینگتن و تمرکز بر خدمات شهری منجر شود، اما خطر مخالفت جناح‌های تندرو را دارد. سناریوی سوم، بن‌بست سیاسی طولانی است که به تأخیر در بودجه، نوسانات ارزی و ازدست‌رفتن فرصت اقتصادی می‌انجامد. جایگاه نیروهای مسلح باید کاملاً بی‌طرف بماند. ورود یگان‌ها به رقابت سیاسی، توان ضدتروریسم را ضعیف می‌کند و امنیت محلی را مختل می‌سازد.

دکتر اسماعیل کهرم در گفت‌وگو با «آرمان ملی»:

بحران آب در نهایت

همه اکوسیستم را دچار

بحران می‌کند

سفره‌های زیرزمینی آب در حال پایان یافتن هستند

روش‌های مدیریت بحران آب اشتباه است

آرمان ملی- احسان انصاری: سخنان رئیس‌جمهور درباره جیره‌بندی آب در آذربایجان و تخلیه تهران با واکنش‌های گسترده در جامعه مواجه شده است. این در حالی است که هنوز برخی درباره این اظهارات به صورت تردیدآمیز نگاه می‌کنند. با این وجود آنچه مشخص است این است که بحران آب در ایران روز به روز در حال تبدیل شدن به یک ابربحران بزرگ ملی، «آرمان ملی» برای تحلیل و بررسی این موضوع با دکتر اسماعیل کهرم استاد دانشگاه و فعال محیط زیست گفت‌وگو کرده است. کهرم معتقد است: «فعالان حوزه محیط زیست به دلیل برخی رویکردهای نظارتی نمی‌توانند نمایندگان مناسبی در ساختار قدرت و تصمیم‌گیری جامعه داشته باشند. در نتیجه فعالان محیط زیست و مردم نمی‌توانند در حوزه محیط زیست نقش آفرینی موثر داشته باشند. نکته دیگر اینکه تصمیمات حوزه محیط زیست بیش از آنکه در اختیار

آرمان ملی- احسان انصاری: سخنان رئیس‌جمهور درباره جیره‌بندی آب در آذربایجان و تخلیه تهران با واکنش‌های گسترده در جامعه مواجه شده است. این در حالی است که هنوز برخی درباره این اظهارات به صورت تردیدآمیز نگاه می‌کنند. با این وجود آنچه مشخص است این است که بحران آب در ایران روز به روز در حال تبدیل شدن به یک ابربحران بزرگ ملی، «آرمان ملی» برای تحلیل و بررسی این موضوع با دکتر اسماعیل کهرم استاد دانشگاه و فعال محیط زیست گفت‌وگو کرده است. کهرم معتقد است: «فعالان حوزه محیط زیست به دلیل برخی رویکردهای نظارتی نمی‌توانند نمایندگان مناسبی در ساختار قدرت و تصمیم‌گیری جامعه داشته باشند. در نتیجه فعالان محیط زیست و مردم نمی‌توانند در حوزه محیط زیست نقش آفرینی موثر داشته باشند. نکته دیگر اینکه تصمیمات حوزه محیط زیست بیش از آنکه در اختیار

سوال ما از مدیران جامعه این است که چرا با این همه هشدارها توجه نکرد؟ آقای احمدی نژاد به کشاورزانی که از کمبود آب گلایه می‌کردند گفته بود آب وجود دارد، زمین را بکنید تا به آب برسید. ما شمع را از دو طرف یعنی بالا و پایین سوزاندیم و خشکسالی از گذشته تا امروز با ما بوده و در کشاورزی، خاک و آب کشور به اینجا رسیده است. نتیجه چنین وضعیتی به وجود آمدن فروچاله در شهرهایی مانند میاب است. کشور ایران روی کمربند خشک و نیمه خشک جهان قرار گرفته و خشکسالی از گذشته تا امروز با ما بوده و در آینده نیز تشدید خواهد شد. لذا باید با این مسأله کنار آمد و عاقلانه برخورد کرد. متأسفانه تا به اینجا اکثر روش‌های به کار گرفته شده شامل نقص‌های زیادی بوده و اغلب روش‌های غیراستاندارد مدیریتی محسوب می‌شده‌اند. بدون تردید در برخورد با منابع آب کشور دچار سوءمدیریت هستیم. مدیریت غلط باعث تشدید مشکلات خواهد شد. طرح‌هایی مانند مجاز کردن برداشت‌های بی‌رویه از آب‌های زیرزمینی کار را به این نقطه رساند. بر اساس چنین طرح‌هایی بود که هر کس به هر طریقی که می‌خواست می‌توانست حتی در خانه خود هم چاه حفر کند که به موجب آن ذخیره آب زیرزمینی تهران از بین می‌رود. ذخیره آب‌های زیرزمینی ابدی نیستند. آب زیرزمینی مثل ستونی است که زمین روی آن استوار است.

این نوع سوءمدیریت‌ها قابل تشخیص و درمان نبوده کار به این نقطه نرسد؟

سوال ما از مدیران جامعه این است که چرا با این همه هشدار کسی به هشدارها توجه نکرد؟ آقای احمدی نژاد به کشاورزانی که از کمبود آب گلایه می‌کردند گفته بود آب وجود دارد، زمین را بکنید تا به آب برسید. ما شمع را از دو طرف یعنی بالا و پایین سوزاندیم و خشکسالی از گذشته تا امروز با ما بوده و در کشاورزی، خاک و آب کشور به اینجا رسیده است. نتیجه چنین وضعیتی به وجود آمدن فروچاله در شهرهایی مانند میاب است. کشور ایران روی کمربند خشک و نیمه خشک جهان قرار گرفته و خشکسالی از گذشته تا امروز با ما بوده و در آینده نیز تشدید خواهد شد. لذا باید با این مسأله کنار آمد و عاقلانه برخورد کرد. متأسفانه تا به اینجا اکثر روش‌های به کار گرفته شده شامل نقص‌های زیادی بوده و اغلب روش‌های غیراستاندارد مدیریتی محسوب می‌شده‌اند. بدون تردید در برخورد با منابع آب کشور دچار سوءمدیریت هستیم. مدیریت غلط باعث تشدید مشکلات خواهد شد. طرح‌هایی مانند مجاز کردن برداشت‌های بی‌رویه از آب‌های زیرزمینی کار را به این نقطه رساند. بر اساس چنین طرح‌هایی بود که هر کس به هر طریقی که می‌خواست می‌توانست حتی در خانه خود هم چاه حفر کند که به موجب آن ذخیره آب زیرزمینی تهران از بین می‌رود. ذخیره آب‌های زیرزمینی ابدی نیستند. آب زیرزمینی مثل ستونی است که زمین روی آن استوار است.

تصمیمات محیط زیست بیش از آنکه در اختیار متخصصان این حوزه باشد تحت تأثیر گرایش‌های سیاسی مجلسی‌ها یا دولت است. در شرایط کنونی مهم‌ترین چالش‌های محیط زیست کشور آب، خاک و جنگل است

متخصصان این حوزه باشد تحت تأثیر گرایش سیاسی کسانی است که وارد مجلس یا دولت می‌شوند. در شرایط کنونی مهم‌ترین چالش‌های محیط زیست کشور آب، خاک و جنگل است. مردم ایران بیش از میزان استاندارد جهانی آب مصرف می‌کنند و از سوی دیگر تراز آب‌های زیرزمینی در ایران منفی شده است. به عبارت ساده‌تر، به همان میزانی که از آب‌های زیرزمینی برداشت می‌کنیم، بر نمی‌گردانیم. مثل یک حساب بانکی است که شما مرتب مثلاً ماهی ده هزار دلار از آن برداشت می‌کنید ولی ماهانه فقط پنج هزار دلار پول به آن واریز می‌کنید و این حساب هر قدر هم که باشد تمام می‌شود. با این وجود در طول سال‌های اخیر هیچ اقدام موثری در مجلس یا دولت در این زمینه وجود نداشته است». در ادامه ماحصل این گفت‌وگو را می‌خوانید.

با برداشت بی‌رویه باعث تلف شدن این منابع خواهیم شد و در نتیجه به معضل کم‌آبی دامن زده خواهد شد. این نوع سیاست‌های غلط باید تصحیح شود و باید با مبنای جدیدی سراغ حل مضلات برویم. معضل کم‌آبی همه چیز را تحت تأثیر قرار خواهد داد و همه جوانب اکوسیستم را در بر خواهد گرفت. از جمله هشتاد و پنج درصد عامل ایجاد زیرگردآب اثر مشکل کم‌آبی است. اگر ذخایر آب زیرزمینی خالی نباشد، زیرگردآب وجود نمی‌آید. اگر ما بتوانیم از مدیریت صحیح رفتار درست در خصوص کم‌آبی استفاده کنیم، اگر از ذخایر آب زیر زمینی استفاده نکنیم و روش‌های سنتی را کنار بگذاریم، اگر بتوانیم به روش‌های جدید دست پیدا کنیم، می‌توانیم تا حدی با مشکل کم‌آبی کنار بیاییم.

در شرایط بحرانی کنونی نیز همچنان روی روش‌های اشتباه در مدیریت آب تأکید می‌شود؟

بله؛ به شکلی‌های مختلف این موضوع مشهود است. در کشورهای دموکراتیک جهان مسئولان جامعه در زمینه‌های مختلف به مردم مسئولیت می‌دهند و مردم نیز تلاش می‌کنند در حوزه مسئولیتی که به آنها داده شده به بهترین نحو نقش آفرینی کنند. به عنوان مثال در انتخاباتی که در کشورهای دموکراتیک برگزار می‌شود فعالان حوزه محیط زیست کاندیدهای خود را معرفی می‌کنند و افرادی را به مجلس یا دولت می‌فرستند تا دنبال کننده دغدغه‌های آنها باشد و یا در این مسیر حرکت کند. این در حالی است که در ایران چنین اتفاقی رخ نمی‌دهد و فعالان حوزه محیط زیست به دلیل برخی رویکردها نمی‌توانند نمایندگان مناسبی در ساختار قدرت و تصمیم‌گیری جامعه داشته باشند. در نتیجه فعالان محیط زیست و مردم نمی‌توانند در حوزه محیط زیست نقش آفرینی موثر داشته باشند. نکته دیگر اینکه تصمیمات محیط زیست بیش از آنکه در اختیار متخصصان این حوزه باشد تحت تأثیر گرایش‌های سیاسی مجلسی‌ها یا دولت است. در شرایط کنونی مهم‌ترین چالش‌های محیط زیست کشور آب، خاک و جنگل است. مردم ایران بیش از میزان استاندارد جهانی آب مصرف می‌کنند و از سوی دیگر تراز آب‌های زیرزمینی در ایران منفی شده است. به عبارت ساده‌تر، به همان میزانی که از آب‌های زیرزمینی برداشت می‌کنیم، بر نمی‌گردانیم. مثل یک حساب بانکی است که شما مرتب مثلاً ماهی ده هزار دلار از آن برداشت می‌کنید ولی ماهانه فقط پنج هزار دلار پول به آن واریز می‌کنید و این حساب هر قدر هم که باشد تمام می‌شود. با این وجود در طول سال‌های اخیر هیچ اقدام موثری در مجلس یا دولت در این زمینه وجود نداشته است. بنده معتقدم در همه زمینه‌ها مسئولیت‌ها باید از آس هرم تصمیم‌گیری جامعه به پایین انتقال داده شود. تنها در چنین شرایطی است که می‌توان در حوزه‌هایی مانند محیط زیست موفق عمل کرد. هنگامی که آب، خاک و جنگل‌ها را از دست دادیم به تبع آن قدرت حیات حیات وحش هم کاهش پیدا می‌کند و زیستگاه حیات وحش دستخوش نابسان می‌شود.

دولت می‌شود. آیین‌منش تصریح کرد: استیضاح وزیری که وزارتخانه‌اش درگیر کسری بودجه یا سلبقه‌ای، نتیجه‌ای از افزایش ناپسانمانی نخواهد داشت؛ از سوی دیگر، مجلس نیز گاهی می‌خواهد ناکارآمدی‌های خود را از طریق فشار بر دولت پنهان کند، در حالی که این روش نه به اصلاح امور کمک می‌کند و نه اعتماد عمومی را افزایش می‌دهد؛ به عنوان نمونه، آیا با رفتن آقای همتی و روی کار آمدن وزیر جدید، تورم مهار شد؟ آیا ارزش پول ملی بازگشت؟ چنین اتفاقی رخ نداد. اکنون نیز وضعیت مشابهی وجود دارد؛ تغییر افراد بدون اصلاح ساختارها و سیاست‌های کلان، تأثیری در بهبود شرایط نخواهد داشت.

به حوزه سیاست خارجی بازمی‌گردد. وزارتخانه‌ها نیز به دلیل همین وضعیت با محدودیت‌های مالی روبرو هستند. بنابراین، استیضاح وزیری که وزارتخانه‌اش با کمبود منابع مالی دست‌وپنجه نرم می‌کند، عملاً تأثیر مثبتی بر رفع مشکلات نخواهد داشت و حتی ممکن است شرایط را دشوارتر کند؛ این فعال سیاسی همچنین بیان کرد: جریه من در دو دوره نمایندگی مجلس نشان داده است که بسیاری از طرح‌های استیضاح در واقع با هدف اعمال فشار یا باج‌خواهی از وزرا مطرح می‌شوند، نه برای اصلاح عملکرد دولت. این‌گونه رفتارها هیچ نفعی برای کشور ندارد و تنها باعث اتلاف وقت، ایجاد تنش و کاهش کارآمدی

گزارش

خالی کردن تهران پلیتیک بود یا واقعیت؟

شهرهای اطراف هم

اوضاع آبی خوبی ندارند

مسعود یزشکیان رئیس‌جمهور در سفر خود به کردستان با هشدار نسبت به بحران شدید آب در پایتخت اعلام کرد که «اگر تا آذرماه در تهران باران نیارد، باید آب جیره‌بندی کنیم و اگر باز هم نیارید، باید تهران را خالی کنیم. اقتصادآنلاین نوشت؛ این جملات از زبان رئیس قوه مجریه اگرچه هنوز از سوی وزارت کشور و یا وزارت نیرو بدون واکنش باقی مانده است، اما به نظر می‌رسد هدف رئیس‌جمهور از اعلام خالی شدن تهران از دو زاویه قابل بررسی و تحلیل است. اینکه رئیس‌جمهور اینطور مردم پایتخت را به صرفه جویی بیشتر ترغیب و اعلام می‌کند که اوضاع آبی شهر مساعد نیست و اگر صرفه جویی نکنید جیره‌بندی خواهد شد شاید تاکنون و بارها و بارها از سوی مقامات بلندپایه دولتی اعلام و هر بار هم بدون هیچ تأثیر مثبتی مواجه شده است. اما به نظر می‌رسد این بار اظهارات رئیس‌جمهور با سایر سخنرانی‌ها و هشدارها نسبت به وضعیت منابع آبی کشور و به خصوص تهران متفاوت است. حتی با ورود آب طالقان به تهران نیز مشکل حل نشده و این بار رئیس‌جمهور برای تأثیرگذاری بیشتر روی افکار عمومی باید هشدارهای شدیدتری برای اینکه مردم کم‌آبی را جدی بگیرند اعلام می‌کرد. اگر چه این روزها تمرکز علی‌آبادی وزیر نیرو بیشتری حول محور فرار از استیضاح است و هنوز این وزارتخانه نسبت به این که آیا تهران اگر اوضاع بارش‌ها مناسب نباشد و تا آذر ماه بارندگی صورت نگیرد می‌توان تخلیه پایتخت را جدی گرفت و واکنشی نشان نداده است، اما سوال این است که چرا تمرکز دولت فقط بر روی آب شرب که فقط ۷ درصد مصرف را به خود اختصاص می‌دهد صورت می‌گیرد. آمارها نشان می‌دهد که تهران و بخش بزرگی از ایران با شدیدترین بحران می‌آبی در ۶۰ سال اخیر روبرو شده است. گزارش شرکت آب منطقه‌ای تهران نیز نشان داد که ذخایر سد‌های پایتخت به زیر ۱۱ درصد رسیده و در صورت تداوم بی‌بارانی تا آذر ماه، دولت اگر تهران را خالی نکند مجبور به جیره‌بندی آب خواهد شد.

میزان بارش: صفر مطلق

شرکت آب منطقه‌ای تهران، میزان بارش در سال آبی جدید در ۱۵ استان کشور تاکنون «صفر مطلق» اعلام شده است؛ و بررسی جدیدترین آمار شرکت آب منطقه‌ای تهران در وضعیت ۵ سد تأمین‌کننده آب شرب و کشاورزی پایتخت نشان می‌دهد که سطح آب پشت سد‌ها به شکل نگران‌کننده‌ای پایین آمده است. ذخیره سد ماملو در شرق تهران تنها ۱۸ میلیون مترمکعب دارد که میزان پرشدگی آن به ۷ درصد رسیده است؛ در حالی که این سد در سال گذشته در همین روزها میزان پرشدگی ۱۳ درصد بود. روی سد لار که به دلیل فرار آب که سال‌های سال است با این مشکل مواجه شده هیچگاه نمی‌شد حساب ویژه‌ای داشت. چرا که همواره خالی از پرشدگی آب است. سد همواره خالی از پرشدگی آب است. ۱۴ میلیون متر مکعب آب در خود دارد و میزان پرشدگی آن به ۱.۵ درصد سقوط کرده است. سال گذشته در همین زمان، این عدد ۳ درصد بود. سدل‌تیان در شمال شرق پایتخت وضعیت بحرانی‌تری دارد و حجم ذخیره آن به ۸ میلیون متر مکعب کاهش یافته و تنها ۱۰ درصد از ظرفیت خود را پر از آب می‌بیند. آمارهای شرکت آب منطقه‌ای تهران نیز نشان می‌دهد که در سال گذشته سد لار بیش از ۴۰ درصد خود را پر از آب می‌دید. سد امیرکبیر یا همان سد کرج که همواره سهم عمده‌ای در تأمین آب تهران داشته است وضعیت نگران‌کننده‌ای دارد. به طوری که این سد اکنون تنها ۱۳ میلیون مترمکعب آب دارد و ۷ درصد از حجم خود را پر کرده است. در حالی که در سال گذشته میزان پرشدگی آن ۴۴ درصد بود. سداطلاق هم با ۱۴۹ میلیون متر مکعب ذخیره ۲۵ درصد پرشدگی در مقایسه با ۵۸ درصد سال گذشته، کاهش شدیدی را تجربه کرده است. اگر چه اوضاع آب شرب تهران به لحاظ تأمین آب از منابع سطحی بسیار نگران‌کننده و وخیم است، اما تمامی دولتی‌ها و کارشناسان به خوبی بر این موضوع واقف هستند که میزان استفاده آب شرب تنها ۷ درصد است و بیشترین آب و اتفاقاً بیشترین هدرروی مربوط به آب بخش کشاورزی با ۹۰ درصد مصرف است. کارشناسان بر این موضوع نیز تأکید دارند که شرکت آب و فاضلاب کشور و یا وزارت نیرو همواره مردم را به صرفه جویی تشویق می‌کند، اما هیچگاه به موضوع کاهش پرت آب از شبکه‌های آبرسانی توجهی نمی‌کند. موضوعی که اتفاقاً با نصب پمپ‌های آب و مخزن در ساختمان‌ها به فراموشی سپرده شده است. نکته‌ای که وزارت نیرو همواره روی آن موج سواری می‌کند این است که مدام بر کاهش بارندگی تأکید می‌کند و این موضوع را دلیل بحران آب عنوان می‌کند، اما هیچگاه چاره‌ای اساسی برای حل بحران آب برای نسل‌های آینده ارائه نکرده است.